

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **J. D.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje,** se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 1. 2018, č. j. 30 A 165/2016 - 84,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Dvůr Králové nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodl ve společném řízení rozhodnutím ze dne 9. 6. 2016, č. j. ODP/52991-2016/jal 10770-2015/jal, tak, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. značky X v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Stalo se to tím, že blíže neustanovený řidič při řízení označeného motorového vozidla překročil ve třech různých případech v obci Dvůr Králové nad Labem a Choustníkovo Hradiště nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci. Za spáchaný správní delikt uložil správní orgán I. stupně žalobci dle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 10. 10. 2016, č. j. KUKHK-32753/DS/2016/GL, žalovaný změnil část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně (změnil odkaz na ustanovení zákona o silničním provozu) a ve zbytku jej potvrdil.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud neshledal námitky týkající se vad správního řízení důvodnými. Provedené důkazní prostředky dostatečně spolehlivě prokázaly, že rychlost vozidla žalobce byla v daných případech změřena za pomocí automatizovaného technického prostředku bez obsluhy. Rovněž bylo řádně provedeno dokazování listinami, včetně souhlasu Dopravního inspektorátu Policie České republiky s prováděním úsekového měření v daných místech ze dne 31. 12. 2014 a dalších částí správního spisu. Krajský soud v této souvislosti poukázal na to, že žalobce měl možnost seznámit se se všemi podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, avšak tohoto práva nevyužil. Pro naplnění skutkové podstaty daného správního deliktu je dle krajského soudu relevantní, zda se měřené úseky nacházely v obcích ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoliv zda celé měřené úseky probíhaly zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona apod. Ze specifikace jednotlivých úseků i provedených důkazů přitom vyplývá, že se měřené úseky nacházely mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, přičemž specifikace úseku přesně vyplývá ze správních rozhodnutí a provedených důkazů. Argumentaci žalobce ohledně neprůkaznosti použité fotodokumentace a pochybností ohledně místa spáchání přestupků krajský soud odmítl s tím, že se v dané věci jednalo o úsekové měření, kdy jsou úseky pevně zafixovány na pozemní komunikaci, se stacionárními měřiči, v němž dochází k měření zcela automaticky. Krajský soud dále neshledal výrok rozhodnutí žalovaného nesrozumitelným, neboť zákon v případě změny prvoinstančního správního rozhodnutí s výrokem o zamítnutí odvolání nepočítá. Správní orgán žalobce nijak neomezil ani na způsobu realizace procesních práv. Nestanovil mu totiž, jakým způsobem má realizovat svá účastnická práva, pouze ho instruoval, jak postupovat, pokud by se chtěl žalobce seznámit se správním spisem osobně. Žalovaný nijak nezměnil právní kvalifikaci správního deliktu. Z popisu skutku v prvoinstančním rozhodnutí je vzhledem k výslovnému uvedení naměřené rychlosti jasné, že se jednalo o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, nikoliv dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 citovaného zákona.

[5] Dle krajského soudu nebyl porušen § 79 zákona o silničním provozu, neboť z důkazních prostředků nevyplynulo, že by měření rychlosti vykonával nebo do něj zasahoval soukromý subjekt. Pronajímatel měřícího zařízení byl pouze povinen udržovat rychloměr funkční. Správní orgán I. stupně učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupků dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť se pokusil doručit výzvu k podání vysvětlení ohledně daných přestupkových věcí osobě označené žalobcem na jím uvedenou adresu. Jelikož tuto osobu nebylo možno úředně dohledat a ani jí doručovat zásilky, neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupcích proti této osobě a věc byla v souladu se zákonem odložena. Podmínky pro zahájení řízení o

správním deliktu se žalobcem dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu byly splněny. Nebylo-li pak vedeno vlastní správní řízení, nebyl důvod doručovat dané osobě písemnosti veřejnou vyhláškou, ustanovit jí opatrovníka nebo vyzývat žalobce ke sdělení její kontaktní adresy formou výzvy k odstranění nedostatku podání. Žalobce nenaplnil ani žádný liberační důvod. Není právnickou ani podnikající fyzickou osobou, nadto své tvrzení o nájmu vozidla zmocněnci s možností dalšího podnájmu třetí osobě nijak nedoložil. Žádný jiný zákonem předvídaný liberační důvod žalobce netvrdil. Správní orgán nepochybil ani tím, že ve věci neprovedl ústní jednání. Není-li to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, nemusí být v případě správního deliktu ústní jednání nařízeno. V dané věci se přitom jednalo o skutkově jednoduché případy, kdy deliktní jednání byla spolehlivě prokázána listinami. Žalobci nadto nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání, o jehož konání byl náležitě informován. Tohoto práva však nevyužil. Krajský soud dále neshledal protiústavnost § 125f zákona o silničním provozu, odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Na závěr krajský soud konstatoval, že nesdělení osob, které se budou podílet na rozhodování o odvolání k žádosti žalobce, ze strany žalovaného nebylo žádoucí. Tato skutečnost by nicméně mohla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného jen tehdy, pokud by byl v jejím důsledku žalobce zkrácen na svých substantivních právech. Nebylo však zjištěno, že by ve věci rozhodovala skutečně podjatá úřední osoba. Tvrzení žalobce bylo ryze spekulativní.

III.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Dle stěžovatele je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Krajský soud nevypořádal námitku, že v řízení nebylo prokázáno splnění podmínky součinnosti obecní policie s Policií ČR a námitku, že bylo zkráceno právo stěžovatele na obhajobu tím, že mu nebylo umožněno ohledat úsek měření, neboť tento nebyl v rozhodnutí správního orgánu I. stupně specifikován. Stěžovatel dále namítl vady dokazování ve správním řízení. Správní orgán I. stupně rozhodl na základě stanoviska ministerstva dopravy, které nebylo součástí spisu a nebylo řádně provedeno jako důkaz. Jednalo se přitom o důkaz zásadní, neboť na jeho základě správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že měření rychlosti bylo provedeno automatickým technickým zařízením. Správní orgán I. stupně dále neprovedl důkaz ke zjištění vlastností použitého rychloměru. Krajský soud tyto důkazy provedl, čímž nepřípustně nahrazoval činnost správních orgánů. Rovněž námitku týkající se prokázání toho, že k měření rychlosti došlo v obci, vypořádal za správní orgány teprve krajský soud. Správní orgán I. stupně nepředložil žádný důkaz o tom, kde se nacházel úsek měření a že se jednalo o úsek zastavěný. Konstatování krajského soudu, že všechny podklady rozhodnutí byly provedeny jako důkazy, nemá oporu ve spise. Krajský soud se rovněž nedostatečně vypořádal s argumentací týkající se protiústavnosti dané skutkové podstaty, když pouze odkázal na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. Navíc se krajský soud nezabýval tím, zda pozdější právní úprava v zákoně č. 250/2016 Sb., není pro stěžovatele příznivější. Krajský soud nesprávně vyhodnotil námitku týkající se nesdělení jména úřední osoby ze strany žalovaného. Postup

žalovaného představoval závažnou procesní vadu, neboť v důsledku tohoto procesního pochybení bylo stěžovateli znemožněno podat námitku podjatosti.

[7] Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.
[12] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z odůvodnění dotčeného rozhodnutí zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, atp.).

[13] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý*

proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[14] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku především v nevypořádání konkrétních námitek. Stěžovatelem uvedené námitky však krajský soud v napadeném rozsudku vypořádal.

[15] K námitce neprokázání součinnosti obecní policie s Policií ČR krajský soud poukázal na to, že součástí spisu je souhlas Policie ČR ze dne 31. 12. 2014 adresovaný Městské policii Dvůr Králové nad Labem s měřením rychlosti vozidel v daných úsecích, v němž se Policie ČR vyjádřila, že nemá námitek k realizaci automatického měření úsekové rychlosti vozidel v lokalitách dle přílohy a které bylo vydáno právě v rámci součinnosti ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu (str. 16 napadeného rozsudku). Tato námitka stěžovatele byla tedy krajským soudem vypořádána.

[16] Stěžovatel dále namítl nevypořádání námitky spočívající ve zkrácení práva na obhajobu. K tomu mělo dojít tím, že stěžovateli nebylo umožněno ohledat úsek měření, neboť mu správní orgán nesdělil, kde se úsek měření nachází. Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zdůraznit, že stěžovatel v rámci správního řízení neuplatnil žádné konkrétní námitky, tím méně co se týče místa měření a délky úseku měření. Ve svých dvou odvoláních stěžovatel pouze velmi stručně namítl nenařízení ústního jednání, promlčení správního deliktu a neoprávněné zahájení správního řízení. Rozsáhlou argumentaci stěžovatel předložil až v rámci žaloby, přičemž i v případě žaloby předložil převážně obecná tvrzení. Umístěním úseku měření se krajský soud podrobně zabýval na str. 10 a 11 napadeného rozsudku, přičemž detailně popsal skutečnosti rozhodné pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Především zdůraznil, že jednotlivé měřené úseky byly ve správních rozhodnutích přesně specifikovány. Dále odkázal na řadu provedených důkazních prostředků obsažených ve správním spise, z nichž vyplývá, kde se měřené úseky přesně nacházely (fotodokumentace, ověřovací listy Českého metrologického institutu, veřejnoprávní smlouva ze dne 12. 6. 2013 a rovněž výše uvedený souhlas Policie ČR ze dne 31. 12. 2014). Krajský soud se tak dostatečně podrobně vyjádřil ke stěžovatelem uváděné námitce, přičemž je zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl ke svým závěrům.

[17] Nepřezkoumatelnost stěžovatel spatřuje i ve skutečnosti, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s jeho námitkou protiústavnosti, když pouze odkázal na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z rozsudku krajského soudu je zřejmé, proč nepovažoval dotčenou právní úpravu za protiústavní. Skutečnost, že si krajský soud v tomto ohledu argumentačně pomohl, resp. převzal závěry související judikatury, která se souladem dotčených ustanovení s ústavními kautelami zabývala, nečiní jeho závěry nepřezkoumatelnými. Jelikož na straně krajského soudu nevznikly na základě žalobních námitek stěžovatele pochyby o ústavnosti dotčené právní úpravy, nebylo důvodu vyčkávat na příslušné rozhodnutí Ústavního soudu. Krajský soud má povinnost přerušit řízení pouze tehdy,

dospěje-li sám v jím posuzované věci k závěru, že je třeba podat Ústavnímu soudu návrh na zrušení zákona nebo jeho části podle čl. 95 odst. 2 Ústavy (srov. § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Nad rámec uvedeného je vhodné pro úplnost dodat, že Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, zamítl návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.

[18] Dle stěžovatele krajský soud rovněž nevypořádal námitku týkající se změny rozhodovací praxe žalovaného při posuzování řádnosti provedení dokazování správním orgánem I. stupně. K uvedené námitce se však krajský soud vyjádřil na str. 9 a 10 napadeného rozsudku, kde se průběhu dokazování před správním orgánem I. stupně zevrubně věnoval. Krajský soud přitom zaujal názor, že při dokazování listinami mimo ústní jednání v nepřítomnosti dalších osob není třeba tyto listiny číst a popsat, co bylo dokazováním zjištěno a jaké závěry z něho vyplynuly. Dle krajského soudu nemusí být takové hodnocení předmětem protokolu či záznamu o provedeném dokazování, ale má své místo teprve v odůvodnění rozhodnutí. K provedenému dokazování pak krajský soud konstatoval, že *„prvoinstanční správní orgán dostál svým povinnostem zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí v dané věci.“* Z hlediska uplatněné námitky je přitom rozhodující právě skutečnost, že krajský soud shledal provedené dokazování za řádné. Není úkolem správního soudu srovnávat průběh dokazování v různých řízeních, ale zhodnotit, zda v posuzované věci bylo dokazování provedeno v souladu se zákonem tak, aby byly závěry správního řízení náležitě podloženy.

[19] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud se v rozsudku nijak nezabýval úvahou o tom, zda je nová právní úprava přestupků v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) pro stěžovatele příznivější. Ani této námitce však nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Nová právní úprava je dle stěžovatele příznivější proto, že umožňuje mimořádné snížení výměry pokuty. Vyjma stěžovatelem uváděného zavedení institutu mimořádného snížení výměry pokuty bylo v nové právní úpravě přepracováno rovněž ustanovení o určení druhu a výměry sankce (nově „správního trestu“; viz § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky) a zpřesnila se či přibyla ustanovení o rysech určujících povahu a závažnost přestupku, o polehčujících a přitěžujících okolnostech (§ 38-40 téhož zákona). Uvedená změna se jistě projeví v odůvodnění nových přestupkových rozhodnutí, avšak není s to ovlivnit trestnost jednání stěžovatele ani výši sankce a nelze ji považovat za příznivější pro stěžovatele. Na trestnosti jednání, jež je stěžovateli kladeno za vinu, se přijetím nové právní úpravy nic nezměnilo. To ostatně nerozporuje ani stěžovatel. Jediná potenciální výhodnost nové právní úpravy v případě stěžovatele tak spočívá skutečně pouze v mimořádném snížení výměry pokuty dle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. V případě stěžovatele byla skutková podstata správního deliktu (opakovaně) naplněna tím, že celkem ve třech případech nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. V uvedených případech došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, a to o 16 km/h, 22 km/h a 19 km/h. Stěžovatel přitom v průběhu správního řízení neuváděl žádné relevantní skutečnosti, jež by mohly odůvodnit mírnější postup při trestání stěžovatele (stěžovatel se ostatně až do podání

kasační stížnosti v průběhu soudního řízení ani žádným způsobem nedovolával příznivosti nové právní úpravy). Krajský soud na str. 15 rozsudku poukázal na to, že *„[Ž]alobci přitom byla uložena nejnižší možná sankce, tedy nebyla ani zohledněna skutečnost, že nezjištěný řidič spáchal ještě další dva přestupky, byť méně trestné*.“ Jinými slovy, krajský soud zjevně považoval uložení pokuty na samé dolní hranici vyplývající z § 125f odst. 4 v návaznosti na § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu vzhledem k výše uvedeným okolnostem případu za velmi mírné. S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 2 As 303/2017 - 29, explicitní vyjádření úvah na téma příznivosti nové právní úpravy by *„bylo nezbytné, jen pokud by k tomu byl objektivní důvod (rozhodná právní pravidla doznala změny), nebo pokud by to stěžovatel ve správním řízení výslovně namítal (a oprávněně očekával odpověď na své výtky)*“. V případě stěžovatele však žádné objektivní důvody pro vypořádání příznivosti nové právní úpravy dány nebyly. Nedošlo totiž k takové změně ustanovení právních předpisů, podle nichž správní orgány jednání stěžovatele kvalifikovaly a potrestaly, která by měla být při soudním přezkumu zohledněna, přičemž stěžovatel se ani příznivosti nové právní úpravy žádným způsobem nedovolával. Krajský soud tak nepochybil, pokud se uvedenému tématu výslovně nevěnoval.

[20] K výtkám stěžovatele týkajícím se nedostatečného vypořádání jeho žalobních námitek Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že krajský soud se stěžovatelem namítanými skutečnostmi v napadeném rozsudku podrobně zabýval, přičemž jeho rozsudek bezezbytku splňuje podmínky přezkoumatelnosti, jak byly výše popsány.

[21] Nejvyšší správní soud se dále věnoval vytýkaným vadám správního řízení spatřovaným především v průběhu dokazování. Stěžovatel jako jednu z těchto vad označil skutečnost, že správní orgán I. stupně rozhodl na základě stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4, které nebylo součástí spisu a nebylo řádně provedeno jako důkaz. Krajský soud v této souvislosti správně konstatoval, že správní orgán I. stupně své závěry týkající se povahy měřícího zařízení opřel zejména o jiné, řádně provedené důkazy, přičemž předmětné stanovisko představuje z tohoto hlediska nadbytečný důkaz. Nejvyšší správní soud s tímto závěrem krajského soudu souhlasí a plně jej přebírá. Skutečnost, že krajský soud následně stanovisko sám jako důkaz provedl, ještě neznamená pochybení správních orgánů zakládající nutnost zrušení jejich rozhodnutí. Správní orgány založily svou úvahu o povaze měřícího zařízení jako automatizovaného technického prostředku požívaného bez obsluhy na dostatečném množství důkazů a řádně zjistily skutkový stav, o němž nebyly žádné pochybnosti (a žádným způsobem jej nezpochybnil ani stěžovatel). Provedení dalších důkazů ve správním řízení tak nebylo nutné, a to i s ohledem na to, že jej stěžovatel nepožadoval.

[22] K námitce stěžovatele, že krajský soud svým postupem nahradil činnost správních orgánů, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zdůraznit, že stěžovatel byl po celou dobu správního řízení pasivní a svou obranu koncentroval uceleně teprve do žaloby proti rozhodnutí žalovaného. Za této situace je absurdní výtka, že řada důkazů byla provedena teprve v soudním řízení, když sám stěžovatel v průběhu správního řízení žádné námitky prakticky nevznesl a jeho závěry nijak nerozporoval. Krajský soud se svým postupem nijak nevychýlil z mantinelů vytyčených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího

správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71. Krajský soud by byl povinen rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu projednání a doplnění dokazování pouze v případě, že by zjistil nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem. Taková situace však v posuzovaném případě nenastala. Krajský soud správně dospěl k závěru, že skutkový stav ve správním řízení byl zjištěn dostatečně na základě shromážděných důkazů. Doplněním dokazování krajský soud toliko reflektoval na námitky a pochybnosti vznesené stěžovatelem teprve v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel totiž v průběhu správního řízení nijak nerozporoval povahu měřícího zařízení. Až v žalobě požadoval provést dokazování návodem k obsluze měřícího zařízení. Následně pak stěžovatel nepochopitelně vytýká krajskému soudu provedení důkazu, jehož provedení on sám v žalobě navrhoval. Argumentace stěžovatele uplatněná v kasační stížnosti, že tyto důkazy neměly být provedeny krajským soudem, ale naopak měl krajský soud rozhodnutí správních orgánů zrušit a věc jim vrátit k dalšímu řízení, se v tomto světle jeví jako naprosto účelová. Totéž platí v případě údajného nahrazování činnosti správních orgánů při dokazování skutečnosti, že měření proběhlo na území obce v konkrétním vymezeném úseku. Rovněž v tomto případě založil správní orgán I. stupně své závěry na důkazech, které nebyly ve správním řízení zpochybněny. Uplatnil-li stěžovatel teprve v žalobě nové skutečnosti, jež krajský soud vypořádal, nelze mu tuto činnost vytýkat jako nahrazování činnosti správních orgánů. Krajský soud pouze doplnil dokazování, přičemž jím provedenými důkazy byla skutková zjištění správních orgánů potvrzena. Nezjistil tedy žádné nedostatky ve zjištění skutkového stavu.

[23] Úvaha stěžovatele, že byl v důsledku doplnění dokazování krajským soudem zkrácen na svých právech, neboť se nemohl hájit ve správním řízení, je pak vzhledem k výše uvedenému naprosto lichá. Stěžovatel měl opakovaně (první rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zrušeno) možnost hájit se ve správním řízení ve dvou stupních, přičemž tuto možnost se sám rozhodl nevyužít, když neposkytl správnímu orgánu žádná konkrétní vyjádření či důkazní návrhy. Evidentně tedy v rámci správního řízení neměl za to, že by pro zjištění skutkového stavu věci bylo třeba provést další důkazy nad rámec důkazů obsažených ve správním spise, jak přiléhavě konstatoval krajský soud.

[24] Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem neshledal Nejvyšší správní soud v dokazování provedeném krajským soudem a správními orgány pochybení namítaná stěžovatelem.

[25] Stěžovatel dále namítal, že správní orgán neodůvodnil svůj závěr o tom, že měření proběhlo na území obce, přičemž tuto argumentaci za správní orgán „dopracoval“ až krajský soud. Zde je třeba opět zdůraznit, že stěžovatel v rámci správního řízení nerozporoval žádné skutečnosti, které by se týkaly mj. místa provedeného měření rychlosti. Správní orgán tedy logicky koncipoval své rozhodnutí na úvaze, že se jedná o věc, jež není sporná, a proto se jí v odůvodnění svého rozhodnutí nevěnoval tak detailně, jak by si stěžovatel zřejmě představoval. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9. 6. 2016, č. j. ODP/52991-2016/jal 10770-2015/jal, přitom vyplývá, že při určení místa přestupku vycházel především z fotodokumentace a ověřovacích listů. Takové odůvodnění je pak třeba i ve světle pasivního přístupu stěžovatele považovat za

dostatečné. Je přitom naprosto logické, že krajský soud spornou argumentaci prohloubil, pokud byla stěžovatelem v řízení před soudem zpochybňována. Krajský soud se přitom otázce, zda se celý úsek měření nacházel v obci, podrobně věnoval na str. 11 rozsudku a přesvědčivě zdůvodnil, že se měřené úseky nacházely v obcích ve smyslu zákona o silničním provozu a proč předpisy stavebního práva na danou problematiku vůbec nedopadají. Nejvyšší správní soud jeho závěry plně přejímá. Provedenými důkazními prostředky bylo spolehlivě prokázáno, že celé měřené úseky skutečně probíhaly územím obcí a stěžovatel nepředložil žádný důkaz, který by tato zjištění vyvrátil.

[26] Nejvyšší správní soud nepřistoupil ani na stěžovatelovu argumentaci, že mu bylo znemožněno účinně se bránit tím, že mu nebyla sdělena totožnost oprávněné úřední osoby, pročež nemohl uplatnit námitku podjatosti. Jak Nejvyšší správní soud uvedl již v rozsudku ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52, „*nesdílí přesvědčení stěžovatele, že nesdělení oprávněné úřední osoby k jeho žádosti představuje pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Podle § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený"). Stěžovatel se skutečně dozvěděl o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou, až doručením napadeného rozhodnutí, a tudíž mu bylo znemožněno namítnout v průběhu správního řízení její podjatost. Stěžovatel však mohl tuto námitku uplatnit u krajského soudu, tedy nikoliv pouze to, že neměl možnost namítat podjatost úřední osoby, ta sama o sobě zákonnost rozhodnutí neovlivní, ale měl tvrdit právě skutečnost, že v jeho věci rozhodovala podjatá osoba.*“ Uvedený názor Nejvyššího správního soudu musí být ostatně zástupci stěžovatele znám, neboť na něm Nejvyšší správní soud setrval i v rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44, přičemž zástupce stěžovatele byl zástupcem účastníků obou uvedených soudních řízení.

[27] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Zdejší soud se s jejich hodnocením ztotožnil a plně jej přebírá. Z tohoto důvodu nemohl Nejvyšší správní soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací.

[28] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. července 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu